

ca. 8,8 mill. dollars af sin arbejdskapital. Det havde været muligt nogenlunde ubeskåret at opretholde det egentlige nødhjælpsprogram, men det havde været nødvendigt at nedskære rehabiliteringsarbejdet betydeligt. UNRWAs direktør anså det for nødvendigt, at organisationens arbejdskapital blev forøget, og at der modtoges bidrag ud over de regelmæssige bidragsydelse, som organisationen regnede med. Der forelagdes et af Holland, New Zealand, Storbritannien og USA udarbejdet resolutionsudkast, i hvilket generalsekretæren opfordres til at søge opnået, at der tilgår UNRWA de midler, der er nødvendige for at opfylde dens budget, og opfordrer organisationen til at fortsætte sit hjælpe- og genopbygningsarbejde til fordel for flygtningene. Værtslandene opfordres i resolutionen til at samarbejde med organisationen og dennes embedsmænd, og det henstilles til regeringerne i Palæstinaområdet at samarbejde med organisationens direktør om udførelsen af planer til projekter, som kan medføre forsøgelse af et betydeligt antal flygtninge. Resolutionen vedtoges med 49 stemmer (heriblandt de nordiske lande) mod 0, medens 21 afholdt sig fra at stemme.

Generaldebatten i plenarforsamlingen gav de arabiske lande og Israel anledning til

gensidige skarpe angreb. En af Holland og Italien fremsat indtrængende anmodning til Israel om at ordne spørgsmålet om erstatning til de arabiske flygtninge for ejendom efterladt i Israel blev af Israel besvaret med, at den israelske regering ville afvise at give erstatning til flygtningene, så længe den økonomiske boykot af Israel opretholdtes. Israels delegerede fremhævede endvidere, at de arabiske lande i højere grad selv burde medvirke til en løsning af flygtningeproblemet, og henledte særlig opmærksomheden på, at flygtningeproblemerne efter den anden verdenskrig stedse var blevet løst ved reparationer og ikke ved repatriering. Såvel sikkerhedsmæssige grunde som det forhold, at flygtningene ikke ville kunne tilpasse sig de ændrede sociale og kulturelle forhold i Israel, medførte, at flygtningene ikke kunne vende tilbage til Israel.

Der var fra alle sider på plenarforsamlingen enighed om, at UNRWA på beundringsværdig måde havde administreret de midler, der stod til dens rådighed.

Den forannævnte resolution vedtoges af plenarforsamlingen den 12. december 1957 med 52 stemmer, herunder Danmarks, ingen stemte imod, medens 19 afholdt sig fra at stemme.

VII. Økonomiske spørgsmål.

1. Økonomisk udvikling af underudviklede lande.

(Dagsordenens punkt 28).

Spørgsmålet om oprettelse af en fond til finansiering af de underudviklede landes udvikling (SUNFED) kom på ny til behandling på 12. plenarforsamling. USA og Storbritannien opretholdt imidlertid deres hidtidige standpunkt: at forudsætningen for SUNFEDs oprettelse var en verdensomspændende nedrustning, hvorved finansielle midler kunne frigøres til hjælp til de underudviklede lande.

Under sagens behandling i 2. udvalg fremsattes to resolutionsforslag.

Det ene forslag, fremsat af 11 lande (Argentina, Ceylon, Chile, Ægypten, Grækenland, Indien, Indonesien, Mexico, Neder-

landene, Venezuela og Jugoslavien), lå ret tæt op ad det oprindelige SUNFED-projekt. Forslaget gik ud på oprettelse af en fond, der skulle påtage sig finansiering af sådanne investeringer i de underudviklede lande, som er nødvendige for at tilvejebringe det nødvendige samfundsmæssige grundlag for en hurtig industrialiseringsproces, såsom bygning af havne, veje, hospitaler, skoler m. v. (de såkaldte „infrastrukturprojekter“). Fonden tænktes oprettet uafhængigt af FN's tekniske bistandsprogram (U.N. Expanded Technical Assistance Program). Forslaget blev støttet af de underudviklede lande, østblokken og visse europæiske lande, deriblandt forslagsstillerne Nederlandene og Grækenland samt Italien. Disse lande gjorde gældende, at